

Bērni uz sniega

Sniegiem bagāta ziema - bērnu prieks un laime. Tā nav īsta, ja nav sniega, kurā pavadīt savu ziemas brīvlaiku un katru brīvo mirkli pēc stundām. Dažreiz, kamēr vecāki neredz, gribas piebāzt mēli pie kā auksta, pamēģināt “redzēt Rīgu”. Īstais prieks ir tad, kad var iet slidot un slēpot, braukt ar ragaviņām, pikoties, celt sniegavīrus un cietokšņus, palīdzēt tūrīt taciņas. Ziema ir īstais laiks, kad izbaudīt Latvijas dabu, pārklātu ar balto, silto sniega segu. Šogad sniegs uzsniga tikai ap jauno gadu. Gluži kā dzejolītī no Ziemassvētku apsveikuma: “Baltu, mīkstu villainīti / Ziema zemei pāri klāj (..)!” Jaunais gads atnāca ar sniegu, solot mums jauku brīvdienu turpinājumu.

Slidot patīk gan lieliem, gan maziem. Šo izpriecu varējām izbaudīt gan uz dīķa, jo jau pa Ziemassvētkiem sasala biezs ledus gan uz dīķa, gan slidotavā. Mūsu skolā ir daudz bērnu, kas slidošanu gaida ar prieku, kuri grib ziemu sagaidīt arvien ātrāk. Slidošana ziemā ir gandrīz tas pats, kas skrituļošana vasarā. Slidojot var izjust, ko nozīmē līdzsvara sajūta. Un ar katru reizi gribas arvien ilgāk un ilgāk palikt uz ledus. Slidojot varu aizvērt acis un iedomāties, ka lidoju kā putns augstu virs mākoņiem

Vai jūs zināt, kādu prieka devu var gūt slēpojot? Traucoties pa kalniem un lejām, sajūtu vēju, kas traucas pretī un plivina man matus. Šī sajūta ir neaizmirstama! Un iesaukties: “ Jē-ē!” Kad atskan pret kokiem šīs skaņas, tās priecē mūsu sirdis. Kļūst arvien siltāk un siltāk! Gribas palikt pie krāšņā baltuma un izbraukt trasi vēlreiz, un uzkavēties laukā vēl kaut pusstundiņu!

„Ejam braukt ar ragaviņām!” līksmi atskan bērnu balsis, un vecāki priecājas, ka bērni ir tik laimīgi. Mēs ar draugiem rīkojam dažādas ragaviņu braukšanas sacensības. Jautrības nekad netrūkst! Kad izdodas uzvarēt kādā nobraucienā, ir sajūta, it kā būtu uzvarējusi kādā lielā konkursā, kur visi man aplaudē. Braucot pa kalniņu, sejā no ragavu sliecēm trāpa sniegs, auksts un ass, bet neviens to nejūt... Sārtie vaigi un degungali liecina, ka ir jauki. Un, kad uztaisām mazus tramplīņus, pār kuriem braucot, reizēm izdodas sāpīgi sasist sēžamvietas, neviens neiet mājās.

Ir jautri sataisīt cietokšņus, sacelt sniegavīrus, tad sadalīties pa komandām un uzsākt pikošanos. Sniegavīru rotāšana ir pati jautrākā daļa, mēs varam saspraust tam podziņas, uzlikt cepuri un ielikt košu degunu. Tradicionāli sniegavīram tiekam melnas ogļu acis un galvā spaini. Dažreiz mēs sniegavīrus pat izkrāsojam ar ūdens krāsām, lai tos labāk varam saredzēt.

Pikojoties mēs nemetam stipri, lai neievainotu viens otru. Pikoties ir ļoti jautri! Atceros, kad mēs bijām mazākas, vecāko klašu puīši meta mums virsū sniegu, tāpat pagrābdami to saujās, un mēs, skaļi spiegdamas, izvairījāmies, lai mums netrāpītu.

Reizēm pagalms, visas takas un taciņas ir aizputinātas. Viss tik līdzens un balts! Acu priekšā redzu ainu no R.Blaumaņa dzejoļa “Ziema”:

”Autiem klāta baltu baltiem, / Zeme maigu miegu snaž..”. Nemaz negribas kāpt baltajā līdzenumā, tomēr ķeramies pie sniega lāpstām un ejam palīgā tētim iztīrīt celiņus. Beigās ir patīkams nogurums un labi padarīta darba sajūta.

Gribētos, kaut ziema sāktos, kad tai jāsākas! Gribētos, lai sniega būtu vairāk, citādi nav interesanti! Ziema un sniegs bez dažādām fiziskām aktivitātēm, attīstītām muskuļu grupām un apgūtiem soļiem sniedz arī prieku, jautrību un kopības sajūtu. Lai es spētu stundās aktīvi strādāt, man, tāpat kā citiem skolēniem, nepieciešams pavadīt laiku svaigā gaisā. Kad tas ir vēl jautrāk, ja ne ziemā, kad ir sniegs?

Baiba Feldmane

ĒRGEMES PAMATSKOLAS

8.klase